

ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΟΧΙ ΡΑΝΤΙΣΜΑ

Ένα από τὰ ἑπτὰ μυστήρια τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας εἶναι τό μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος. Διά τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ Κυρίου, ὁ ἄνθρωπος ἀναγεννᾶται καί εἰσέρχεται στήν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ: «ἐάν μή τις γεννηθῆ ἐξ ὕδατος καί πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάν.3,5).

Ὁ Κύριος μετά τήν Ἀνάστασί του ἔδωσε ρητή ἐντολή στούς μαθητάς του λέγων: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...» (Ματθ.28,19). Ἀλλά καί ὁ Πέτρος κατά τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς εἶπε στά πλήθη πού τόν ρώτησαν: «Τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί;»...«μετανοήσατε, καί βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπί τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν...»(Πράξ.2,38).

Ἡ Ἐκκλησία, τηρώντας τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου, τελεῖ τό Βάπτισμα σέ μικρούς καί μεγάλους. Τό μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος διαιρεῖται σέ δύο σκέλη. Τό πρῶτο εἶναι ἡ κατήχησις τοῦ βαπτιζομένου, πού γίνεται ἀπό τόν Ἱερέα. Τό δεύτερο μέρος εἶναι ἡ ακολουθία τοῦ Βαπτίσματος καί τοῦ χρίσματος, πού γίνεται κατά τήν βάπτισι.

Βεβαίως, κατά τήν Ἀποστολική ἐποχή, ἀλλά καί μετέπειτα στούς πρώτους πατερικούς αἰῶνες, τό Βάπτισμα κατεῖχε μιά ξεχωριστή θέσι στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπῆρχαν οἱ κατηχούμενοι, οἱ ὁποῖοι ἐκατηγόουντο προηγουμένως ἀπό τήν Ἐκκλησία καί, ἐν συνεχείᾳ, ἐβαπ-τίζοντο. Οἱ βαπτίσεις γινόταν ὁμαδικά κατά τό Πάσχα, τὰ Χριστούγεννα, τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς καί σέ ἄλλες μεγάλες ἐορτές. Στήν πρώτη Ἐκκλησία ὑπῆρχε ἡ τάξι τῶν κατηχουμένων, πού δέν ὑπάρχει σήμερα.

Ποιά εἶναι ὅμως ἡ ἔννοια τοῦ Βαπτίσματος; Μᾶς τό διατυπώνει ὁ Ἁπ. Παῦλος: «συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διά τοῦ βαπτίσματος εἰς τόν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν.» (Ρωμ. 6,4). Τό Βάπτισμα εἶναι ἕνας θάνατος καί μιά ἀνάστασι. Ἡ ἁγία κολυμβήθρα

εἶναι ὁ τάφος μέσα στόν ὁποῖο θάπτεται ὁ βαπτιζόμενος, καί, ἐν συνεχείᾳ, ἀνίσταται ἕνας νέος, ὁ κατά Χριστόν ἄνθρωπος.

Σέ τοῦτο διαφέρουμε ἀπό τούς αἱρετικούς. Οἱ μὲν προτεστάντες δέν θεωροῦν τό Βάπτισμα μυστήριο ἀλλά ἀπλή τελετή. Οἱ δέ Λατίνοι, τό θεωροῦν μὲν μυστήριο, ἀλλά τό παραποιοῦν, διότι δέν βαπτίζουν ὅπως παραγγέλλει ὁ Κύριος, ἀλλά ραντίζουν μέ νερό τόν βαπτιζόμενον· αὐτό ὅμως εἶναι παραποίηση τοῦ μυστηρίου. Ὁ Κύριος εἶπε: «βαπτίζετε», δέν εἶπε ραντίζετε. Τό ρῆμα βαπτίζω σημαίνει «ἐμβάπτω», βουτῶ καί ὄχι ραντίζω. Κάθε βάπτισμα πού γίνεται διαφορετικά ἀπό τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου καί τήν παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἄκυρο, ἀνύπαρκτο.

Δυστυχῶς, ὅμως, πολλοί Ἱερεῖς ἐπηρεασμένοι ἀπό τό πρότυπο τῆς Δύσεως, τελοῦν τό βάπτισμα παράτυπα. Ἄντί νά βουτοῦν ὀλόκληρο τό παιδί στήν κολυμβήθρα, τό καθίζουν μέχρι τή μέση στό νερό, καί, ἐν συνεχείᾳ, ρίχνουν μέ τό χέρι τους νερό στό κεφάλι τοῦ μωροῦ. Αὐτό μᾶς ὑπενθυμίζει τό βάπτισμα τῶν Λατίνων, τό ὁποῖο καταντᾶ ράντισμα καί ὄχι βάπτισμα. Παλαιότερα οἱ Ἱερεῖς βουτοῦσαν χωρίς φόβο τό παιδί ὀλόκληρο μέσα στό νερό. Εὐτυχῶς καί σήμερα ὑπάρχουν Ἱερεῖς -πρός τιμή των- πού ἐξακολουθοῦν νά βαπτίζουν μέ τόν ἴδιο τρόπο. Αὐτό εἶναι τό κανονικό βάπτισμα πού γίνεται μέ ἱερότητα καί εὐλάβεια, σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου «Βαπτίζεται» καί ὄχι «Ραντίζεται».

Πῶς θά μπορέσουν οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί νά ξεχωρίσουν τό Ὀρθόδοξο Βάπτισμα, ἀπό τό βάπτισμα τῶν Λατίνων, ὅταν αὐτό δέν γίνεται κατά τόν Ὀρθόδοξο τρόπο, ὅπως διδάσκει ἡ δογματική τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας; Χρέος ἔχουν οἱ Ἐπίσκοποι καί Ἱερεῖς νά τελοῦν κατά τόν Ὀρθόδοξο τρόπο τό Ἱερό Βάπτισμα, τηροῦντες τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου, καί τήν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, διότι βαπτίζω σημαίνει ἐμβάπτω καί ὄχι ραντίζω.

Π.Π